

URBI ET ORBI ERGA OMNES
«Η ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΗ ΠΤΩΣΗ ΤΩΝ ΡΩΣΙΚΩΝ
ΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ ΚΑΙ Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΚΑΤΑΠΤΩΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ»

Η ΑΥΤΟΒΟΥΛΩΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΠΡΟΑΙΡΕΤΩΣ ΕΝ ΑΚΟΙΝΩΝΗΣΙΑ
ΤΕΛΟΥΣΑ ΤΟΠΙΚΗ ΕΝ ΡΩΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ
ΜΗΤΕΡΑ ΑΥΤΗΣ ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΗ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΘΡΟΝΗ ΜΕΓΑΛΗ ΤΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΙΔΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΥΤΟΚΑΘΙΣΤΑΤΑΙ
ΙΔΙΑ ΥΠΑΙΤΙΟΤΗΤΙ ΚΑΙ ΑΥΤΟΜΟΝΟΜΕΡΩΣ DE FACTO
ΑΥΤΟΣΧΙΣΜΑΤΙΚΗ

«ΝΥΝ ΚΑΙ ΕΦΑΠΑΞ ΟΡΙΣΤΙΚΩΣ ΚΑΙ ΤΕΛΕΣΙΔΙΚΩΣ»
Ο ΥΠΟΒΙΒΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΝΕΚΑ ΤΟΥ ΤΥΦΟΥ ΤΗΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΟΥ
ΕΠΑΡΑΤΟΥ ΕΘΝΟΦΥΛΕΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΑΤΙΚΑΝΕΙΟΥ
ΠΑΠΟΚΑΙΣΑΡΙΚΗΣ ΚΟΣΜΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΠΕΠΤΩΚΥΙΑΣ ΚΑΙ
ΑΥΤΟΒΟΥΛΩΣ «ΑΥΤΟΑΠΟΚΕΚΟΜΜΕΝΗΣ -
ΑΥΤΟΣΧΙΣΜΑΤΙΖΟΜΕΝΗΣ» ΤΟΠΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΝ ΡΩΣΙΑ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΤΑΞΗ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΔΙΠΤΥΧΩΝ ΤΗΣ
ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΚΑΙ Η ΑΡΣΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΟΥ
ΧΟΡΗΓΗΣΑΝΤΟΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΞΙΑ ΚΑΙ ΤΙΜΗ

ΕΝΕΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΙΑΣΕΩΣ
ΤΟΥ ΔΙΑΣΠΑΣΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΦΑΤΡΙΑΣΤΙΚΩΣ ΔΙΧΑΣΤΙΚΟΥ
ΠΟΛΥΜΕΤΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΚΑΡΚΙΝΩΜΑΤΙΚΟΥ ΑΙΡΕΤΙΚΟΥ
ΑΝΤΙΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΟΥ ΕΘΝΟΦΥΛΕΤΙΚΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟΥ
ΠΑΠΟΚΑΙΣΑΡΙΚΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΠΑΝΡΩΣΙΚΟΥ
ΜΕΓΑΛΟΪΔΕΑΤΙΣΜΟΥ ΣΤΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΚΟΣΜΟ

- Τα ρωσικά εκκλησιαστικά πρόσωπα κατέπεσαν και απεκαλύφθη το φρικτό πρόσωπο του μοσχοβίτικου ιμπεριαλιστικού παποκαισαρικού βατικάνειου επεκτατισμού ένεκα του πολυμεταστατικού καρκινώματος του επάρατου εθνοφυλετικού πανρωσισμού κατά του Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Ελληνορθοδόξου Οικουμενικού Πατριαρχείου και των λοιπών τοπικών Ορθοδόξων Εκκλησιών.
- Η αυτοβούλως «αυτοαποκεκομμένη» και «αυτοσχισματιζομένη» τοπική Ορθόδοξη εν Ρωσία Εκκλησία αναξίως πλέον χαρακτηρίζεται ως θυγάτηρ Εκκλησία της

Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Μητρός αυτής Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας διότι αποτελεί «την Πέμπτη Φάλαγγα και τον Δούρειο Ίππο της Ορθοδοξίας» ως απροκάλυπτος υπονομευτής της Πανορθόδοξου Ενότητας και «Πάπας της Ορθοδοξίας» ένεκα των ρουβλίων του Κρεμλίνου και της μωράς αριθμολαγνείας ή αριθμοπληξίας.

Ως πολυμεταστατικό αντιευαγγελικό, αντιεκκλησιολογικό, αντικανονικό και αντορθόδοξο καρκίνωμα θα μπορούσε να χαρακτηριστεί και να λογισθεί η «επάρατος νόσος» του «φυλετισμού ή εθνοφυλετισμού» εντός του παντίμου και καθηγιασμένου «τω τιμίω αίματι του Ιησού Χριστού» σώματος της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Ορθοδόξου Εκκλησίας, ο οποίος όταν εμφιλοχωρεί εν ταις καρδίας και τω νοϊ ενίων εκκλησιαστικών ηγητόρων, σλαβοφώνων ή αραβοφώνων, ως των εν Μόσχα, Αντιοχεία, Σερβία, Πολωνία, Τσεχοσλοβακία και άλλων τινών, ενσπείρει σταδιακώς και προοδευτικώς τα «καρκινικά» διχαστικά, διαιρετικά και διαλυτικά κύτταρα ή παρασιτικά εξωεκκλησιαστικά ή παρεκκλησιαστικά, ως παρασυναγωγή ή φατρία δρώντα και λειτουργούντα ζιζάνια, τις διχογνωμίες και διχοστασίες, με κίνδυνο την ανατροπή άρδην της εν Χριστώ ειρήνης, ευταξίας και ευσταθείας των Αγιωτάτων κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών και του διαφορετικής εθνοφυλετικής καταγωγής χριστωνύμου πληρώματος αυτών. Ο τύφος του εκκλησιαστικού «φυλετισμού ή «εθνοφυλετισμού», ήτοι ο νοσηρός εκκλησιαστικός εθνικισμός, κατεδικάσθη εφάπαξ υπό της κατά το έτος 1872 εν Κωνσταντινουπόλει συγκληθείσης Αγίας και Μεγάλης Συνόδου ως ετεροδιδασκαλία, όλως αντιευαγγελική, αντιεκκλησιολογική, αντικανονική και τω όντι όντως ως αίρεση, πάνυ διχαστική, διαιρετική, και διαλυτική της των πάντων ενώσεως εντός της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας.

Στον εκδοθέντα επίσημο «Όρο» της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Κωνσταντινουπόλεως, οι Συνοδικοί Πατέρες υπό την προεδρία του Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου αιδιόμου Οικουμενικού Πατριάρχου Ανθίμου Στ' συναποφαινόμενοι διεκήρυτταν ότι: «...αποκηρύττομεν κατακρίνοντες και καταδικάζοντες τον φυλετισμόν, τουτέστι τας φυλετικές διακρίσεις και τας εθνικάς έρεις και ζήλους και διχοστασίας εν τη Χριστού Εκκλησία, ως αντικείμενον τη διδασκαλία του Ευαγγελίου και τοις Ιεροίς Κανόσι των μακαρίων πατέρων ημών, οι και την Αγίαν Εκκλησίαν υπερείδουσι και όλην την χριστιανικήν πολιτείαν διακοσμούντες προς θείαν οδηγούσιν ευσέβειαν... τους παραδεχομένους τον τοιούτον φυλετισμόν και επ' αυτό τολμώντας παραπηγνόναι καινοφανείς φυλετικές παρασυναγωγάς κηρύττομεν, συνωδά τοις Ιεροίς Κανόσιν, αλλοτρίους της Μίας Αγίας Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας και αυτό δη τούτο ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΟΥΣ. Επομένως τους αποσχίσαντας εαυτούς της Ορθοδόξου Εκκλησίας και ίδιον θυσιαστήριον πήξαντας και ιδίαν φυλετικήν παρασυναγωγήν συστησαμένους... και τους υπ' αυτών ανιέρως χειροτονηθέντας αρχιερείς, ιερείς τε και διακόνους και πάντας τους κοινωνούντας και συμφρονούντας και συμπράττοντας αυτοίς, και τους δεχομένους ως κυρίας και κανονικάς τας ανιέρους και λαϊκούς κηρύττομεν ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΟΥΣ και αλλοτρίους της του Χριστού Ορθοδόξου Εκκλησίας».

Η ενδελεχής και επισταμένη προσέγγιση και μελέτη του πολλαπλά διχαστικώς, διαιρετικώς, διασπαστικώς και διαλυτικώς ενεργούντος εκκλησιαστικού εθνοφυλετισμού καθιστά λίαν και όλως επιβεβλημένη την αναφορά σε ένα μικρής εκτάσεως απόσπασμα από την καταρτισθείσα υπό της συσταθείσης ειδικής επιτροπής εμπεριστατωμένη Έκθεση περί

της ετεροδιδασκαλίας του «Φυλετισμού» ή «Εθνοφυλετισμού», στην οποία εστηρίχθη η κατά το έτος 1872 Αγία και Μεγάλη εν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδος για την καταδίκη του εισαγομένου εντός του εκκλησιαστικού σώματος εθνοφυλετισμού ως όντως και όλως αλλοτρίου και αιρετικής ετεροδιδασκαλίας καθώς και για την έκδοση του σχετικού «Όρους» αυτής.

Στο ευσύνοπτο σχετικό απόσπασμα εκείνης της λίαν τεκμηριωμένης θεολογικώς και εκκλησιολογικώς Εκθέσεως, η Ειδική Επιτροπή ανέφερε ότι: *«Ο φυλετισμός ήτοι η λόγω διαφόρου φυλετικής καταγωγής και γλώσσης διάκρισις και διεκδίκησις ή εξάσκησις αποκλειστικών δικαιωμάτων παρ' ατόμων ή ομάδων ανθρώπων ομοχώρων τε και ομοταγών, οποίαν μεν τινά δύναται να έχη υπόστασιν εις τας κοσμικάς πολιτείας, είναι ξένον την ημετέρας διαθέσεως και έξω της παρούσης ερεύνης· αλλ' εν τη χριστιανική Εκκλησία, κοινωνία ούση πνευματική, προωρισμένη υπό του αρχηγού και θεμελιωτού αυτής ίνα συμπεριλάβη πάντα τα έθνη εις μίαν εν Χριστώ αδελφότητα, ο φυλετισμός είναι τι ξένον και όλως αδιανόητον· και όντως ο φυλετισμός ήτοι η εν τω αυτώ τόπω συγκρότησις ιδίων φυλετικών Εκκλησιών, πάντας μεν τους ομοφύλους αποδεχομένων, πάντας δε τους ετεροφύλους αποκλειουσών πάντας δε τους ετεροφύλους αποκλειουσών και υπό μόνον ομοφύλων ποιμένων διοικουμένων, ως αξιούσιν οι οπαδοί του φυλετισμού, είναι τι όλως ανήκουστον και πρωτοφανές».*

Άκρως ενδεικτική των εκκλησιαστικών ιμπεριαλιστικών Πανσλαβιστικών και Πανρωσικών αλαζονικών συμπλεγμάτων, τω όντι εχθρικών προς ο,τιδήποτε Ελληνορθόδοξο, είναι και η προ ετών αντιεκκλησιολογική και αντικανονική τοποθέτηση του Ρώσου εκκλησιαστικού «υπουργού των εξωτερικών», Μητροπολίτου Βολοκολάμσκ Ιλαρίωνος, προσώπου άκρως επικίνδυνου για την ευλογημένη Πανορθόδοξη Ενότητα, θεολογικώς και εκκλησιολογικώς ελλιποβαρούς, περί την εκκλησιαστική ιστορία ιπταμένου και μετέωρου, λίαν δε ακατάλληλου για οιασδήποτε μορφής διορθόδοξο διάλογο, όπως φυσικά και ο μέντωρ, εν ταυτώ φυσικός και ηθικός αυτουργός, αυτού Μόσχας Κύριλλος, σε επίσημη ομιλία του, υπό τον τίτλο: *«Η Διορθόδοξη Συνεργασία στα πλαίσια της προετοιμασίας της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Ορθοδόξου Εκκλησίας»*, η οποία ανεγνώσθη επί τη εν έτει 2011 αναγορεύσει αυτού *«Εις Επίτιμον Διδάκτορα της Θεολογικής Ακαδημίας Αγίας Πετρούπολεως»*, όπου μεταξύ άλλων, *«ελαφρά τη καρδία»*, ανέφερε *«απυλώτω στόματι»* ότι: *«το θέμα της αναγραφής στα Δίπτυχα του Προκαθημένου της Ορθοδόξου Εκκλησίας στην Αμερική, κατά τη γνώμη μας, πρέπει να επιλυθεί οριστικά στην πορεία ολοκλήρωσης της πανορθοδόξου αποδοχής του καθεστώτος του αυτοκεφάλου αυτής της Εκκλησίας, το οποίο χορηγήθηκε σε αυτή από την Ορθόδοξη Εκκλησία της Ρωσίας το 1970».*

Επί δε των λεγομένων του Μητροπολίτου Βολοκολάμσκ οφείλουμε να προσεπιδηλώσουμε εμφατικώς και ευθέως *«expressis verbis»*, ότι προς την καθολικότητα της Εκκλησίας όπου κυριαρχεί η αγάπη, αντιβαίνει ο άκρατος και άκριτος νοσηρός και πολυμεταστατικός καρκινωματικός εθνικισμός, ήτοι ο αντιεκκλησιολογικός και αντικανονικός εθνοφυλετισμός ή φυλετισμός μιάς τοπικής Εκκλησίας. Ο άκρατος εθνικισμός οδηγεί σε διχοστασία και σχίσματα. Για τον λόγο αυτό όταν κατά το παρελθόν τινές Ορθόδοξες Εκκλησίες παρεσύρθησαν σε άκρατο εθνικισμό και φυλετισμό, κατήντησαν όντως τραγικές θεραπεινίδες κοσμικών σκοπών και πολιτικών προγραμμάτων, όλως αλλοτρίων, προς την Ορθόδοξη Εκκλησία, επειδή προσκολλήθηκαν πρόσκαιρα στα

έθνη και στα κράτη τους, οπότε σύμφωνα με τον «Όρο» της Αγίας και Μεγάλης εν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου (1872) ο εθνοφυλετισμός (εθνικισμός ή φυλετισμός) προσέλαβε χαρακτήρα αιρέσεως. Είναι μάλιστα ιδιαζόντως επίκαιρα τα όσα επισημαίνει σχετικώς ο μεγάλος Έλληνας Ορθόδοξος Δογματολόγος, αιδίμιος Ιωάννης Καρμίρης, αναφέροντας ότι: *«Η Εκκλησία και το Έθνος ή το κράτος είναι δύο διαφορετικές κοινωνίες κατά την ουσία, την αποστολή και τον σκοπό. Τα μέσα που διαθέτουν είναι διάφορα. Η Εκκλησία ως υπερεθνική κοινωνία έχει σαν σκοπό της τη σωτηρία. Το κράτος είναι κοινωνία φυσική, ανθρώπινη, που υπόκειται σε συμβιβασμούς και περιορισμούς»*.

Όσον αφορά τα περί της ανακατατάξεως των «Ιερών Διπτύχων», ήτοι της θέσεως μνημονεύσεως των Ορθοδόξων κατά τόπους Εκκλησιών, ειδικώς μάλιστα ως προς την θέση του Πατριαρχείου της Γεωργίας και της παλαιότατου Ορθοδόξου Εκκλησίας της Κύπρου, όπως αναφέρει ο εκκλησιαστικός «υπουργός των εξωτερικών» Μητροπολίτης Βολοκολάμσκ Ιλαρίων, καλόν και συνετόν θα ήταν να έχει υπόψιν η θυγάτηρ Ορθόδοξη εν Ρωσία Εκκλησία ότι ιστορικώς και κανονικώς θα έπρεπε το Πατριαρχείο Μόσχας να μετακινηθεί από την πέμπτη στην έβδομη ή κατ' άλλους στην ογδόη ή ακόμη και στην ενάτη θέση των Ιερών Διπτύχων της Ορθοδοξίας προς αποκατάσταση παλαιών εσφαλμένων, ένεκα φιλαδέλφου ανοχής και καταλλαγής, αποφάσεων και προς τούτο ουδόλως θα πρέπει να διστάσει η Πρωτόκλητος και Πρωτόθρονος Μήτηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπόλιτις Εκκλησία, διότι «*dura veritas sed veritas*».

Νυν καιρός ευπρόσδεκτος, νυν καιρός λυτρωτικής καθάρσεως, για την εφάπαξ οριστική και αμετάκλητη εις τους αιώνας και έως συντελείας των αιώνων τοποθέτηση υπό του Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Οικουμενικού Πατριαρχείου, της θυγατρός τοπικής Ορθοδόξου εν Ρωσία Εκκλησίας στην εβδόμη ή κατ' άλλους στην ογδόη ή ενάτη θέση των Ιερών Διπτύχων, όπου είναι η κανονική ιστορικώς θέση αυτής ως απλής τοπικής Ορθοδόξου Εκκλησίας, καθώς και για την πάραυτα και παραχρήμα άρση της λεγομένης πατριαρχικής περιωπής ,αξίας και τιμής από την τοπική Ορθόδοξη εν Ρωσία Εκκλησία, όπως απολύτω και ισχυρώ αναφαιρέτω αυτεξουσίω κυριαρχικό δικαίωματι δύναται να πράξει το Πρωτόκλητο και Πρωτόθρονο εν Ορθοδόξοις Οικουμενικό Πατριαρχείο, το οποίο εν έτει 1589 και επί της πατριαρχείας του αιδίμου Οικουμενικού Πατριάρχου Ιερεμίου του Β' παρεχώρησε διά Πατριαρχικού και Συνοδικού Τόμου την πατριαρχική περιωπή ,αξία και τιμή στην τοπική Ορθόδοξη εν Ρωσία Εκκλησία.

Ταύτα δε τα αντίδοτα πνευματικής ίασεως κατ' αρχάς και εάν παρ' ελπίδα δεν επέλθει πνευματική ίαση των εν Μόσχα παντός βαθμού ρασοφόρων και των ομοφρονούντων αυτοίς λαϊκών εκ του πολυμεταστατικού καρκινώματος του επάρατου εθνοφυλετισμού και του βατικανείου κοσμικού παποκαισαρισμού , άμεση σύγκληση Μείζονος και Υπερτελούς Συνόδου εν Φαναρίω υπό του Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου εν Ορθοδόξοις Οικουμενικού Πατριαρχείου με την συμμετοχή και άλλων Ορθοδόξων Προκαθημένων, εάν και εφόσον κριθεί αναγκαίον, για την απερίφραστη και άνευ της αναγνωρίσεως ουδενός κανονικού ελαφρυντικού, εφάπαξ, οριστικώς και τελεσιδικώς, καταδίκη της ήδη αυτοβούλως , αυτοπροαιρέτως και αυτομονομερώς de facto «*αυτοαποκεκομμένης*» και «*αυτοσχισματιζομένης*» τοπικής Ορθοδόξου εν Ρωσία

Εκκλησίας και των υπαγομένων σε αυτή παντός βαθμού ρασοφόρων και των ομοφρονούντων αυτοίς λαϊκών ως σχισματικών αντικανονικών παρεκκλησιαστικών παραφυάδων και φατριών διά την αποτροπή μείζονος κακού στο σώμα της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής του Χριστού Εκκλησίας, όπως ακριβώς συνέβη διά της εν έτει 1872 συγκλήσεως της Αγίας και Μεγάλης εν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου, η οποία κατεδίκασε ως αίρεση και καινοφανή ετεροδιδασκαλία τον εθνοφυλετισμό και τους βουλγαροεξαρχικούς εθνοφυλετιστές ως σχισματικούς, διότι ουδείς, ουδείς δικαιούται και δύναται -πόσο μάλλον οι εθνοφυλετιστές και βατικανειοφρονούντες παποκαισαριστές εν Μόσχα ρασοφόροι- να αναιρέσει ένεκα κοσμικής κρατικής δυνάμεως και μοσχοβίτικων ρουβλίων, όρια « *ά έθεντο οι Πατέρες ημών εν ταις Αγίαις Οικουμενικαίς Συνόδοις*» περί των πανορθόδοξως αναγνωριζομένων ιερωτάτων εκκλησιαστικών προνομίων της Πρωτοκλήτου, Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου εν Ορθόδοξοις Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας ως Προκαθεζομένης Εκκλησίας της Νέας Ρώμης. «Τρίτη Ρώμη» ούτε υπήρξε, ούτε υπάρχει και φυσικά ουδέποτε θα υπάρξει, διότι η Ορθόδοξη Εκκλησία έχει τον εκάστοτε Κωνσταντινουπόλεως ως εν τιμή, διακονία και ευθύνη «Πρώτο» και ουδεμία χρείαν έχει να αποδεχθεί έναν εξουσιαστή κοσμικού φρονήματος τύραννο και δυνάστη Ρώσο Πάπα.

Τα ρωσικά εκκλησιαστικά προσωπεία κατέπεσαν και απεκαλύφθη το φρικτό πρόσωπο του μοσχοβίτικου ιμπεριαλιστικού παποκαισαρικού βατικάνειου επεκτατισμού ένεκα του πολυμεταστατικού καρκινώματος του πανρωσισμού κατά του Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Ελληνορθόδοξου Οικουμενικού Πατριαρχείου και των λοιπών τοπικών Ορθόδοξων Εκκλησιών. Η τοπική Ορθόδοξη εν Ρωσία Εκκλησία αναξίως πλέον χαρακτηρίζεται ως θυγάτηρ Εκκλησία της Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Μητρός αυτής Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας διότι αποτελεί «*την Πέμπτη Φάλαγγα και τον Δούρειο Ίππο της Ορθοδοξίας*» ως απροκάλυπτος υπονομευτής της Πανορθόδοξου Ενότητας και «*Πάπας της Ορθοδοξίας*» ένεκα των ρουβλίων του Κρεμλίνου και της μωράς αριθμολαγνείας ή αριθμοπληξίας. Οι αριθμοί χρειάζονται στους εν Μόσχα ρασοφόρους για να καταμετρούν τα ρούβλια της εξαγοράς συνειδήσεων των μίσθαρνων και αργυρώνητων πειθήνιων υποτακτικών οργάνων και εξωνημένων άβουλων δορυφόρων τους, ενώ είναι παντελώς άχρηστοι στην Ορθόδοξη Εκκλησία διότι στο Σώμα του Αναστάτος Χριστού οι ψυχές των ανθρώπων σώζονται εν Χριστώ και δεν μετρούνται ως άψυχοι αριθμοί προς εξυπηρέτηση ανόμων αντικεκκλησιολογικών και αντικανονικών, όλως αντιευαγγελικών, πολιτικών και γεωστρατηγικών σχεδιασμών και σκοπιμοτήτων του Καίσαρος, ο οποίος αφειδώς χρηματοδοτεί την προσδεδεμένη στο γεωπολιτικό άρμα του ως πειθήνια θερααινίδα αυτοακυρωμένη Εκκλησία του κράτους του. Τα ρούβλια αυτά είναι «*τα αργύρια της επαίσχυντης προδοσίας*», «*τα αργύρια του αίματος*», της αγνώμονος θυγατρός προς την Πρωτόκλητη και Πρωτόθρονη εσταυρωμένη και πολυμαρτυρικάς

καθηγιασμένη φιλόστοργη Μητέρα αυτής Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδα Εκκλησία, αλλά *«έστιν δίκης οφθαλμός ός τα πανθ' ορά»*.

Ένεκα και περί πάντων των προειρημένων παραμένει λίαν και εξόχως επίκαιρη η πάλιν και πολλάκις επικαλουμένη υφ' ημών, κατά πάντα εκκλησιολογικά και κανονικά τεκμηριωμένη απόφαση του λογιωτάτου εν λογίοις και περισπουδάστου Φαναριώτου Ιεράρχου, αιοδίμου Μητροπολίτου Σάρδεων Μαξίμου, ο οποίος διδάσκων, νουθετών, παιδαγωγών και ενίοτε ραπίζων ηχηρώς τους αποπειραμένους *«μετά θρασύτητος και μωροφιλοδόξου φρονήματος και πνεύματος»* να μεταθέσουν *«όρια α έθεντο οι πατέρες ημών»*, γράφει: *«Υπάρχει μία καθεστωκυία τάξις πραγμάτων, η οποία δεν ανέχεται φυλετικούς και εθνικούς ακροβολισμούς, θεωρίας και αντιλήψεις και επιδιώξεις μη στηριζομένας επί του κριτηρίου των θεμελιωδών εκκλησιολογικών αρχών περί οργανώσεως της Εκκλησίας, της ιστορίας, του εκκλησιαστικού δικαίου, των κανόνων και της μακραίωνος εκκλησιαστικής πράξεως και δεδοκιμασμένης εμπειρίας. Τάσεις και προσπάθειαι επεκτατισμού, προτεκτοράτα εκκλησιαστικά, δημιουργία εκκλησιαστικών συνασπισμών και παρατάξεων, αντιλήψεις ωθούσαι τας εκκλησίας εις αγώνας μεταβιβάσεως της σκυτάλης των πρεσβείων τιμής, της πρωτοκαθεδρίας και της ηγεμονίας μεταξύ εκκλησιών αδελφών και ίσων, επί των οποίων Ιστορία και Δίκαιον επέβαλον και καθιέρωσαν σειράν και τάξιν τιμής και πρωτοπορείας, αλλά και συνδρομής και συνεργασίας, περί την ιστορικήν πρώτην κατά Ανατολάς Ορθόδοξον Εκκλησίαν, την Αγίαν του Χριστού Μεγάλην Εκκλησίαν, ως περί έδραν πρεσβυγενή και πρωτόθρονον, μετουσιούσαν εν ταις προς τα έξω επαφαίς της Ορθοδοξίας το νόημα της ενότητος αυτής, θεωρίαί, τέλος, ανοίκειοι προς το πνεύμα και την ευρυτέραν προοπτικήν της Οροδοξίας περί αριθμητικής ή ποσοστικής υπεροχής και πρωτοπορείας εις τα εκκλησιαστικά πράγματα κ.τ.λ., είναι καταστάσεις νόθοι διά την Ορθοδοξίαν και ξέναι προς το βαθύτερον πνεύμα και την ουσίαν αυτής, επιβλαβείς δε και ολέθριοι διά την επιβίωσιν και το μέλλον αυτής»*.